

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całością środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Lico Leasing i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión przeciwko Komisji

(Sprawa T-719/13)

(2014/C 52/93)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Lico Leasing (Madryt, Hiszpania) i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: M. Sánchez i M. Merola, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na to, że wydając ją Komisja dopuściła się błędów polegających na uznaniu SEAF za system pomocy państwa przysparzający korzyści AIE i ich inwestorom oraz ze względu na to, że nie jest ona prawidłowo uzasadniona;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności nakazu odzyskania pomocy przyznanej w ramach SEAF ze względu na to, że jest on sprzeczny z ogólnymi zasadami prawa Unii;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności nakazu odzyskania pomocy w zakresie dotyczącym obliczenia kwoty niezgodnej z rynkiem wewnętrznym pomocy, jaką należy odzyskać, ponieważ uniemożliwia on Hiszpanii ustalenie formuły służącej obliczeniu tej kwoty w sposób zgodny z ogólnymi zasadami mających zastosowanie do odzyskiwania pomocy państwa, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy tej samej decyzji, w przedmiocie której została wniesiona skarga w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji (Dz.U. C 336, s. 29).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 i art. 296 TFUE.
 - Rozpatrywany środek spełnia warunek selektywności: w zaskarżonej decyzji Komisja dopuściła się błędu stwierdzając w niej, po pierwsze, selektywność sektorową, podczas gdy będący jej przedmiotem środek był dostępny inwestorom prowadzącym działalność we wszystkich sektorach gospodarki i, po drugie, że przeprowadzenie procedury udzielania uprzedniego zezwolenia może uczynić dany środek selektywnym, nie biorąc przy tym pod uwagę okoliczności, iż wymóg udzielenia tego uprzedniego zezwolenia był uzasadniony złożonością rozpatrywanego środka i, w każdym razie, selektywność ta pozostaje bez związku z cechami charakteryzującymi rzekomych beneficjentów;
 - rozpatrywany środek spełnia warunki dotyczące zakłócania konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi; w szczególności Komisja w zaskarżonej decyzji nie wyjaśniła powodów, dla których rzekoma pomoc państwa miałyby wywierać wpływ na określone w niej rynki i poprzestaje na samym stwierdzeniu tego niewykazanego poza tym faktu.
- 2) Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 14 rozporządzenia Rady nr 659/1999.
 - Należy stwierdzić nieważność ustanowionego w art. 4, 5 i 6 zaskarżonej pomocy nakazu odzyskania pomocy ze względu na zastosowanie rządzących prawem Unii następujących ogólnych zasad:
 - ochrony uzasadnionych oczekiwań, w szczególności w zakresie, w jakim pismo wysłane przez komisarz N. Kroes w 2009 r. spowodowało powstanie po stronie szeregu podmiotów uzasadnionych oczekiwań co do zgodności SEAF z prawem;

Część druga tego zarzutu nieważności dotyczy okoliczności, że Komisja dopuściła się błędu w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji ze względu na to, iż nie wyjaśniła w niej powodów, dla których zysk jej rzekomych beneficjentów stanowi pomoc państwa, podczas gdy ci beneficjenci ci otrzymali jedynie część zysku osiągniętego przez armatorów, który, jak przyznaje sama Komisja, nie stanowi pomocy państwa.

- pewności prawa — tytułem ewentualnym na wypadek uznania przez Sąd, że nakaz odzyskania pomocy nie jest sprzeczny z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań — ze względu na to, iż zaistnienie pewnych okoliczności sprawiło, że wynikająca początkowo z decyzji w sprawie Brittany Ferries niejednoznaczność dotycząca zgodności SEAF z prawem wzrastała i intensyfikowała się przez cały okres funkcjonowania tego systemu.
- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu ogólnych zasad mających zastosowanie do odzyskiwania pomocy państwa
- Komisja wydała zaskarżoną decyzję z naruszeniem ogólnych zasad mających zastosowanie do odzyskiwania pomocy państwa ze względu na to, że dała w niej możliwość żądania od beneficjentów zwrotu kwoty pomocy wyższej niż ta, która została im w rzeczywistości udzielona.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2014 r. — Aluminios Cortizo i Cortizo Cartera przeciwko Komisji

(Sprawa T-1/14)

(2014/C 52/94)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Aluminios Cortizo, SAU (Extramundi, Hiszpania) i Cortizo Cartera, SL (Extramundi, Hiszpania) (przedstawiciel: A. Beiras Cal, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- całkowite stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności nakazu zwrotu pomocy oraz
- tytułem żądania ewentualnego, nakazanie przeprowadzenia oceny pomocy na podstawie kryterium rzeczywiście osiągniętego przez inwestora zysku netto.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy tej samej decyzji, w przedmiocie której została wniesiona skarga w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji (Dz.U. C 336, s. 29).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 TFUE ze względu na to, że udzielona inwestorowi pomoc państwa nie miała selektywnego charakteru i nie zakłócała konkurencji.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE ze względu na całkowity brak uzasadnienia w odniesieniu do wyłączenia armatora lub stoczni z kategorii odbiorców większości pomocy.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności — w związku z utratą zysku — w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja nakłada na inwestora obowiązek zwrotu pomocy przejętej przez osobę trzecią.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na to, że Komisja, poprzez swe pisma oraz zaniechanie innych działań, miała wzbudzić uzasadnione oczekiwania co do zgodności „SEAF” z prawem.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa ze względu na to, że nałożenie obowiązku zwrotu pomocy, której inwestor nie otrzymał lub która została przezeń przekazana, stanowi pozbawioną jakiegokolwiek podstawy prawnej konfiskatę.
- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady równości traktowania ze względu na to, że uznane za niezgodne środki zostały w innych przypadkach uznane za dopuszczalne.

Skarga wniesiona w dniu 1 stycznia 2014 r. — Caixabank przeciwko Komisji

(Sprawa T-2/14)

(2014/C 52/95)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Caixabank SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: J.L. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salínero, A. Lamadrid de Pablo i A. Biondi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej całość środków, której jej zdaniem stanowią tzw. hiszpański system leasingu podatkowego („SEAF”), jako niezgodną wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynek adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz